

Landska å stanse i

Maleren Arne Borring har visst ikke helt fulgt med i tiden. Eller er det nettopp det han har? Besøk Kulturhuset D6 i Ås og døm selv.

TEKST OG FOTO: ANN-TURI FORD

Arne Borring foran sitt snart ferdige atelier. Bildet er av Kavringen fyr som han malte i selskap med Oslofjordens måker.

Fakta

Arne Borring er født i 1956 i Bærum og bor på nå Ursvik. Han er maler, tegner og pianist. Han har bakgrunn fra Oslo Husflidskole (tegnelinjen under Alf Trana) og Statens Kunstakademi (malerlinjen under Rose, Eikaas og Ljosne). Borring har hatt tallrike utstillinger, er innkjøpt av Statens Kunstakademis samlinger, kommuner, institusjoner og fler. Han har mottatt en rekke stipend, hvorav mange såkalt lokale stipend og Harriet Backers minnefond.

Borrings figurative oljemalerier skal henge i Ås sammen med Marianne Skjongs bilder i blandingsteknikk fra og med søndag og i tre uker framover. Nesoddmaleren er underlig utrendy. Han har tilsynelatende tatt opp tråden fra 1880-tallsmalere som Harriet Backer, Christian Skredsvik og Christian Krogh. I dag er han ganske alene om dette figurative uttrykket. – Jeg er ingen nostalgiker som lengter hundre år tilbake. Mitt anliggende er bildet i seg selv, maleriet som sådan. Jeg har ingen underliggende fortelling, misjon eller noe bidrag til kunstdiskursen i dag. Mitt sug er å gjengi det jeg ser, skape en tredimensjonal illusjon som samtidig fungerer som maleri. Det figurative maleriet, rom oversatt til flate, er etter mitt syn det mest abstrakte som finnes, sier Borring som kom inn på Statens kunstakademi 19 år gammel, som en av de yngste overhodet.

Tid

– Hva dreier bildene dine seg om, da? – I den grad bildene mine handler om noe, handler de om tid. Jeg bruker lang tid. Og når en står et sted en stund skjer det noe med blikket. Jeg vet ikke, når jeg begynner på et bilde, hva slags vær det er, hvilken tid på døgnet eller hvordan jeg skal klare å forløse det malerisk. Uten dette elementet av grunnforskning ville nok mye av meningen med arbeidet bli borte, tror Arne Borring. – Jeg ønsker å gjengi en stemning. Den stemningen som fikk meg til å få lyst til

å male bildet. Jeg tilstreber harmoni framfor det konfliktfylte. Kanskje det er ting fra barndommen jeg leter etter? For eksempel stanser jeg gang på gang opp ved plassen Bånn innerst i Bunnefjorden. Jeg vet ikke hvorfor, innrømmer maleren. Bildene hans viser ofte natur og kultur i forfall og mange oppfatter bildene som melankolske. Geir Opdal som styrer Galleri Haganes hvor Arne Borring stilte ut i 2000 beskriver maleren slik: «I prosessen med å fange stemningen utviser Borring en malerteknikk dugelighet og en penselføring en må tilbake til Christian Skredsvig og Christian Krogh for å finne maken til. (...) Med motiver en vanligvis bare finner livløse og flate versjoner av skaper Borring mesterlige malereier, fulle av liv og vitalitet.»

Landskapsrom

– Kan du ikke like godt ta fotografier? – Foto er vanligvis en tilfeldig gjengivelse av lys, skygge og farge. Jeg føler at jeg arbeider mest med rommet mellom tingene. Jeg tar fotografier mens jeg jobber, for å støtte hukommelsen under etterarbeidet i atelieret. I fjor vår kunne nesoddbåtens passasjerer observere Arne Borring. Han klorte seg fast med staffeliet på den lille holmen Kavringen som ligger nær fyret med samme navn. – Jeg hadde lenge ønsket å male det fine gamle fyret og i slutten av mars i fjor gikk jeg løs på det. Heldigvis var jeg der før måkene begynte å bli

territoreale. Holmen er fredet fra 15. april. Da kommer måkene, forteller Arne Borring. To av fyrbildene er med på utstillingen i Ås.

Alene

Borring er en av de kunstnere som faktisk selger bilder. Han lever av kunsten sin. Til Nesodden kom han tilfeldig og etter tjue år på halvøya har han klart å bli på nikk med mange innfødte, forteller han. Blant kunstnerkollegaer er han imidlertid en ensom rytter. Han har lite kontakt med andre kunstnere. – Jeg er passiv medlem av foreningene, men de fleste kollegaer er nok ganske uforstående til det jeg holder på med. – Hvorfor begynte du å male? – Da jeg var 13 år møtte jeg maleren Hans Breien. Han var svært spesiell og talentfull på mange områder. Å se hans bilder vekket en hittil ukjent interesse hos meg. Jeg malte et par år og forstod etterhvert at jeg måtte lære å tegne. Senere søkte jeg grafikklinjen på akademiet. Opptaksprøven innebar at jeg måtte male igjen, og etter noen uker med malerøving konverterte jeg søknaden til malerlinjen, forteller han. – Jeg hadde nok et sterkt behov for å bli akseptert, og tilpasset meg til det jeg møtte på akademiet. Da jeg var ferdig tilpasset var det nok ikke så mye igjen av det som fikk meg til begynne å male. Så ble jeg musiker i stedet. Jeg jobbet som repetitør for Statens Balletthøgskole i ti års tid. Etterhvert begynte synsinntrykkene å røre meg igjen: huden til barna mine, fjorden –

Innerst i Bunnefjorden er et landskap Arne Borring ikke blir ferdig med. Her er viken i sommerutgave.

– Jeg vet ikke hva det er med Bånn, sier Borring. Han har tilbrakt mye tid med å male landskapet. Slik ser det ut om vinteren.